

Γέροντας Ελισαίος: Στη σημερινή νεολαία βρίσκω περισσότερα στοιχεία σοβαρότητας και παιδείας από τη δική μας αντίστοιχη περίοδο

αισθήματα βαθιάς ευγνωμοσύνης ολοκληρώνουμε τη συνομιλία μας εδώ στη Σιμωνόπετρα με τον Καθηγούμενό της Αρχιμανδρίτη κ. Ελισαίον, αγαπητές και αγαπητοί μου αναγνώστες της «δημοκρατίας». Λίγο πριν το... «Δι' ευχών» -που λένε στο τέλος κάθε εκκλησιαστικής τελετουργίας- να πάρουμε ακόμη μερικές απαντήσεις.

- **Μανώλης Μελινός:** Γέροντα, με βάση τη συνεχή επικοινωνία και την πλουσίαν εμπειρία σας από τους νέους, αισιοδοείτε γι' αυτούς;
- **Αρχιμ. Ελισαίος Σιμωνοπετρίτης:** Είμ' αισιόδοξος, αν και δεν συμφωνώ απολύτως με τον υπερτονισμό της νεολαίας· νεολαία είν' ένας συμβατικός χρόνος.
- **Μ.Μ.:** Είναι το αύριο της Εκκλησίας, του έθνους, της κοινωνικής δομής...
- **Αρχιμ. Ελ.Σιμ.:** Καμιάν αντίρρηση για τις τελευταίες αναφορές, με την παρατήρησιν όμως ότι η Εκκλησία δεν έχει ηλικίες. Αντιλαμβάνεσθε...

Συνοψίζω, λέγοντας ότι αισιοδοξώ για τη νεολαία, που όμως έχει κάποιο έρεισμα. Ο εκσυγχρονισμός δεν είναι ο κανόνας. Οσα καλά στοιχεία έχει ο νέος από την παιδική ηλικία, βλασταίνουν όταν αργότερα αρχίζει να βρίσκει τον χώρο του και να εκμεταλλεύεται τον χρόνο του. Αυτό επιτυγχάνεται εδώ στο Άγιον Όρος. Αλλά και στον κόσμο συμβαίνει το ίδιο, όταν ο νέος βρει τον χώρο κι αρχίσει να

υπολογίζει και να σέβεται τον χρόνο του...

Ποτέ δεν είναι αργά γι' ανοικοδόμηση. Μάλιστα στη σημερινή νεολαία βρίσκω περισσότερα στοιχεία σοβαρότητας και παιδείας από τη δική μας αντίστοιχη περίοδο. Σήμερα οι νέοι είναι πιο έξυπνοι, πιο καλά πληροφορημένοι. Πάντως, δεν μπορεί κανείς να κρίνει με γενικότητες τους ανθρώπους. Συνήθως στα βάθη της ψυχής η θετική πραγματικότητα απέχει από την επιφάνεια. Αυτό είναι και μία ελπίδα που χαρίζει ο Θεός στον άνθρωπο. Έχει πολύ περισσότερες δυνατότητες ο άνθρωπος, απ' ό,τι νομίζουμε. Επίσης έχει δυνάμεις αναστροφής και ανασυγκροτήσεως. Μπορεί να βρίσκεται στο χείλος του κρημνού και να επιστρέφει. Δεν μου αρέσουν αυτές οι μεσαιωνικές ιστορίες περί καταστροφών και αντιστοίχως οι υπεραισιοδοξίες περί άλλων αναγεννήσεων...

Ο άνθρωπος έχει μία προσωπική πορεία μέσα σ' ένα Σώμα, που είναι η Εκκλησία και η κοινωνία.

- **Μ.Μ.:** Να παραμείνουμε, άγιε Καθηγούμενε, στην απτή πραγματικότητα της Μονής σας· θα τη συσχετίσω μ' εκείνη της Ορμυλίας, του γυναικείου μοναστηριού που τελούσε πάντοτε υπό την πνευματική σκέπη του Γέροντός σας πατρός Αιμιλιανού. Απ' όσο γνωρίζω, από τους περίπου εβδομήντα Σιμωνοπετρίτες πατέρες και τις εκατόν είκοσι Ορμυλιώτισσες μοναχές, εβδομήντα άτομα εκατέρωθεν είσθε στενοί συγγενείς, σύζυγοι, πατέρες, μητέρες, αδέρφια, ξαδέρφια, ανίψια! Μιλήστε μας για την ευλογία αυτήν, απαντώντας στους «χριστιανούς» γονείς οι οποίοι φοβούνται ότι, πηγαίνοντας στο μοναστήρι τα παιδιά τους, θα... ενταφιασθούν!

- **Αρχιμ. Ελ.Σιμ.:** Υπάρχει όντως διάλυση κάποιας οικογενείας, για να ενωθεί όμως εις το όνομα Κάποιου Αλλου! Με άλλα λόγια, σκορπίζει μίαν οικογένειαν ο Θεός και την επανενώνει σε άλλο επίπεδο και άλλη διάσταση· την ανοικοδομεί! Αυτές οι οικογένειες που διαλύθηκαν ζουν πιο ευτυχισμένες απ' ό,τι ζούσαν με την καθημερινή τριβήν. Οντας τώρα «χωρισμένοι» αλλά ουσιαστικά ενωμένοι στα μοναστήρια, εν ονόματι του Χριστού, αυτό έχει συνέπεια και για την υπόλοιπη αδελφότητα. Αισθανόμαστε την οικογενειακή ζωή στο κοινόβιο. Πέριξ των δύο μονών υπάρχει ένας άλλος κόσμος εγγάμων, που αποτελεί την ευρύτερη οικογένεια. Το σύνολον αυτό είναι η απεικόνιση της Εκκλησίας σε μικρογραφία.

- **Μ.Μ.:** Γέροντα, ευχαριστώ πολύ για τις πολύτιμες σκέψεις και πληροφορίες σας.

- Παρακαλώ να εύχεσθε.

- **Αρχιμ. Ελ.Σιμ.:** Εγώ σας ευχαριστώ πολύ. Ο Χριστός να μας ευλογεί όλους· αμήν.

- **M.M.:** Ο Βρετανός περιηγητής Carlyle, αγαπητός και αγαπητοί μου αναγνώστες της «δημοκρατίας», περιγράφει με ζωντάνια κι έξαρση το τοπίο της Σιμωνόπετρας ως εξής:

«Ο ήλιος βασίλευε όταν φτάσαμε στο μοναστήρι. Ζύγωνε το σούρουπο. Δεν θα ξεχάσω ποτέ το θέαμα από το χαγιάτι που τριγυρίζει το μοναστήρι. Στέκεται κυριολεκτικά πάνω σε μια βραχοκολόνα. Από 'δώ και από 'κεί βαθιές λαγκαδιές κατάφυτες και χαραγμένες από χειμάρρους. Μπροστά η θάλασσα· θαρρεί κανείς πως, αν πετάξει μια πέτρα, θα φτάσει στο νερό. Πίσω ανεβαίνει ένας απότομος βράχος και από ψηλά κρυφοκοιτάζει ο Αθως. Όταν με το σούρουπο έγινε το τοπίο πιο απαλό κι άρχισε να χρυσώνει από τη λάμψη της σελήνης, όταν πια κανένας ήχος δεν έφτανε στο αυτί -έξω από τα τραγούδια των αηδονιών, το μούρμουρο των νερών που κατέβαιναν από το βουνό και τον μακρινό ορυμαγδό των κυμάτων-, ένιωθες μέσα σου κάτι ανεπανάληπτο. Όταν θα φύγω από τον κόσμο, πρέπει να πάω στη Σιμωνόπετρα»!

Χαγιάτια ξέχειλα... ίλιγγο, εδώ στην Πέτρα του Σίμωνος· καρδιές ξέχειλες αγάπη για τον συνάνθρωπο! Εδώ πείθεσαι ότι η μοναχική ζωή δεσπόζεται από ένα σκοπόν ο οποίος και τη νοηματοδοτεί: την αναζήτηση του Θεού. Ο Μοναχός έχει αποχωρισθεί απ' όλα, για να μην έχει εμπόδια στον δρόμο του προς τον Θεόν· γι' αυτό αποχωρίζεται και από τα πλέον πολύτιμα. Στο πλαίσιο της ασκήσεως δεν αποχωρίζεται από τα κτίσματα απλώς, αλλά και απογυμνώνεται από τον εαυτό του. Ο Μοναχός οφείλει να χωρισθεί απ' όλ' αυτά, σαν να είναι νεκρός. Ο απόστολος Παύλος το λέγει: «Απεθάνετε συν τω Χριστώ από των στοιχείων του κόσμου τούτου». «Τα άνω φρονείτε, μη τα επί της Γης. Απεθάνετε γαρ και η ζωή υμών κέκρυπται συν τω Χριστώ εν τω Θεώ» (Κολ. β 20, γ 2-3). Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο αντιλαμβανόμαστε την οικειότητα τόσο των παλαιών όσο και των συγχρόνων μοναχών με τον θάνατον. Ο άγιος Αντώνιος δεν πήγε να εγκατασταθεί σε σπήλαιον, αλλά σε τάφο!

Πολλοί Μοναχοί της Αιγύπτου και της Παλαιστίνης θα τον μιμηθούν. Αλλά κι εδώ στο Αγιονόρος σήμερα υπάρχουν οι έγκλειστοι, πρότυπα της αθωνικής ασκήσεως. «Σαρξ και αίμα δεν μπορούν να κληρονομήσουν τη βασιλεία του Θεού». Εάν υποφέρουμε, εάν πεθάνουμε μετά του Χριστού, θα βασιλεύσουμε μαζί Του. «Οστις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι» μας λέγει. Εάν ο Μοναχός δεν ζει μία «νεκρή ζωή», δεν είναι Μοναχός. Εδώ εφαρμόζεται το παύλειον: «Καθ' ημέραν αποθνήσκω» (Α Κορ. ιε 31) και «Νεκρώσατε τα μέλη υμών τα επί της γης» (Κολ. γ 5). Δεν πρόκειται περί απλής μνήμης θανάτου· Το ζήτημα δεν είναι να θυμόμαστε ότι θα πεθάνουμε, αλλά όντως να «πεθάνουμε». «Απεθάνετε και η ζωή υμών κέκρυπται συν τω Χριστώ εν

τω Θεώ». Αυτό απορρέει από τις μοναχικές υποσχέσεις που θεωρούνται νέο βάπτισμα.

Ο Μοναχισμός είναι βίος αγγελικός. Η μοναστική ζωή θεωρείται ως το όγδοο Μυστήριο! Το Μυστήριο του Χριστού είναι μυστήριο θανάτου και αναστάσεως. Ο Μοναχός αποθνήσκει ως προς τον εαυτό του και ως προς τον κόσμο και ανίσταται εν Χριστώ τω Θεώ και εν τω κόσμω του Θεού. Ο μοναχικός βίος είναι το μυστήριο της πλήρους αφιερώσεως στον Θεό του ανθρώπου και της υπάρξεώς του. Οι Μοναχοί φυλάσσουν μέσα στην ερημία την εικόνα του Χριστού ακτινοβολούσα και άθικτη, σε όλη την καθαρότητα της θείας Αληθείας που μας εκληροδότησαν οι Απόστολοι, οι Μάρτυρες, οι Άγιοι Πατέρες. Όταν έλθει η ώρα, θα την αποκαλύψουν στον κλονισμένο κόσμο. Γι' αυτό λέμε ότι ο Μοναχισμός είναι μυστήριο και προσθέτουμε: Τύπος του μέλλοντος αιώνας, ο οποίος τηλαυγώς σηματοδοτεί την πορεία της Εκκλησίας μας...

Μανώλης Μελινός

Πηγή: dimokratianews.gr